

Ἀνάθεμα τὴν ὥρα ποῦ θάρρετ!  
 κι' αὐτὸς ὅπου πρωτάρριζε τουφέκι  
 ἂν πέθανε, τὸ χῶμά του βαρὺ  
 κι' ἂν ζῇ, νὰ τόνε κάψῃ ἀστροπελέκι!

Πήγαίνε, Μοῦσα, σὺρε 'ς τὸ καλὸ,  
 τὴν Κούτρα θέλω περὶ νὰ τὴν ξεχάσω  
 καί 'ς τὰς καρδίαις μὲ στίχους σὲν 'μιλῶ,  
 δὲν θέλω τὴν ἄντροπὴ μας ν' ἀραδιάσω...

Ὁ σαλπικτὴς δλόρθος 'ς τὴ γραμμὴ  
 κι' ὁ λοχαγὸς κρυμμένος τὸν ἀφίνει!  
 'ς τὸ σαλπικτὴ αἰώνια τιμὴ,  
 'ς τὸ λοχαγὸ αἰώνια καταισχύνῃ!

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΙΤΗΣ

### ΑΠΑΝΘΙΣΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΕΠΑΡΧΙΑΚΟΥ ΤΥΠΟΥ

Ἐκ τοῦ πρώτου φύλλου τῆς ἐν Καρδίτῃ ἐκδοθείσης ἐφημερίδος *Μάστιγος*:

«Παρελείψαμεν μέχρι τοῦδε μέγα καθήκον τοῦ νὰ ἐκφράσωμεν τοὺς ἀπείρους ἐπαίνους εἰς τὴν κοινωνίαν ἡμῶν διὰ τὴν ἐντιμὴν καὶ πολυμαθεῖ διεύθυνσιν τοῦ θεσσαλικοῦ σιδηροδρόμου.»

Ἐκ τῆς αὐτῆς:

«Ὁ ἐξ ἐντεῦθεν εἰς Κεφκλληνίαν μετατεθεὶς Ταμίας δὲν ἀνεχώρησεν εἰσέτι διὰ τὴν νέαν προαγωγικὴν θέσιν του ἔνεκεν ἀσθενείας ὅπερ εὐχόμεθα ταχεῖαν ἀνάρρωσιν. Παραδούς πρὸ ἡμερῶν τὴν διεύθυνσιν τοῦ ταμείου εἰς τὸν διάδοχόν του κ. Πουλάκον, ὅστις ἐμποιήσας τὰς καλλιτέρας ἐντυπώσεις ὡς ἐκ τοῦ γλυκυτάτου χαρακτῆρός του.»

Ἐκ τῆς αὐτῆς:

«Ἡ ἐλευθερία εἶνε ἐμφυτος εἰς τὸν ἄνθρωπον, εἶνε τὸ αὐτοκίνητον καὶ αὐτενεργὸν τοῦ λογικοῦ, δι' οὗ διακρίνεται οὗτος τῶν λοιπῶν αἰσθητικῶν ὄντων, ἔχει δὲ τὴν ιδιότητα ταύτην κινεῖται καὶ πράττει αὐτοβουλήτως κατὰ τὰς ἐμφύτους αὐτοῦ λογικὰς δυνάμεις, ἐν δὲ τὸ τελειότερον ὄντων ὀργανικῶν ὄντων ἐξετάζει καὶ εὐρίσκει τὴν ἐπιστήμην τῆς φύσεως ὅσον ἐνεστὶν αὐτῷ, τὰς ζητεῖ τὸ τέλειον καλὸν καὶ τὸ τέλειον ἀληθές.»

Ἐκ τῆς αὐτῆς:

«Ἀνυπόφορος κατήντησεν ἕνας τῶν ἀδικοῦντων μας μετὰ τινος Δεσποινίδος Α. καὶ τοῦτο γιατί, πιστεύων ὅτι φορεῖ τὴν περικεφαλαίαν τοῦ Πλούτωνος, χαριεντίζεται ἐν μέσῳ ἀγορᾶς.»

Ἐκ τῆς *Πάλης* τῆς Σπάρτης:

«Δὲν ἐξευρέθη λέγομεν εἰσέτι ὁ κατάλληλος ἀναπληρωτὴς πρὸς πλήρωσιν τοῦ κενοῦ καὶ τοῦ χαίνοντος οἴου βάρθρου τοῦ πολιτικοῦ ἐπαρχιακοῦ ἡμῶν γοήτρου.»

Ἐκ τῆς αὐτῆς:

«Ἀνατρέχοντες δὲ εἰς τὰς πηγὰς βλέπομεν σχετικῶς

τὸν κανόνα τοῦτον εἰς τὰ πρόσωπα, ὅτι ὁ Λεωνίδας ἐν Θερμοπύλαις καίται, πειθόμενος ταῖς νόμοις τῆς πατρίδος, ὁ Σωκράτης πίνει τὸ κώνειον, δὲν δραπετεύει τῶν ἀδίκων φυλακῶν, ἵνα δώσῃ τὸ σέβας χάριν τῆς πατρίδος. Λυκούργος καὶ Ἀριστείδης ἐκουσίως ἐξορίζονται πρὸς εὐημερίαν τῆς πατρίδος. Κόδρος, Ἀριστομένης καὶ νέφος ἀνδρείων Ἑλλήνων, ὧν ἐπιλείψει μοι ὁ χρόνος διηγούμενον, στέφουσι τὴν ἑνδοξὴν ἱστορίαν τῶν ἀληθῶς ἀνθρώπων Ἑλλήνων ὡς πεσόντες ὑπὲρ πατρίδος, ὧν σφραγίς Κωνσταντῖνος ΙΑ' ὁ Μιστριώτης.»

Ἐκ τοῦ παρρητήματος τῶν «θαυμάτων τῆς Εὐαγγελιστρίας»

«Καὶ δὲν εἶναι τοῖς πᾶσι γνωστὰ τὰ κατὰ τὰ παρελθόντα ἔτη γέγονε θαύματα τῆς Εὐαγγελιστρίας; Χωλούς, κωφούς, ἀομμάτους σεληνιακοὺς καὶ λοιπὰς ἀνιάτους ἀσθενείας μήπως δὲν ἐθεράπευσε, καθὼς καὶ ἐφέτος τὸν ἐκ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας Παναγιώτην Μαρκαντώνην, πάσχοντα ὁ πτωχὸς ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν ἐκ σπασμωδικῶν ταραγμῶν καὶ ἀφοῦ μετὰ συντριβοῦς καρδίας κατέφυγεν εἰς τὴν χάριν τῆς ἱάθης ἐντελῶς;»

*Ραιεσυχίτη*

### ΚΥΡΙΑΚΑΤΙΚΑ

#### Τὸ χρῶμα

Ὅλος ὁ κόσμος μὲ μαλλώνει  
 καὶ χάνει τὴν ὑπομονή  
 τάχα γιατί καλὰ καὶ σώνει  
 νὰ τραγουδῇ μὲ κασταρή.  
 Κι' ἔλοι μοῦ λέγε μ' ἕνα στόμα:  
 —Ὅλος τὸ ἴδιο ψέλνεις χρῶμα;

Αἰ! τὰ μαλλιά σου ὅταν θ' ἀσπρίσουν,  
 γλυκερά μου ἀγάπη μουσική,  
 τότε κ' οἱ στοίχι μου θ' ἀρχίσουν  
 νὰ τραγουδοῦνε μὲ λευκή.  
 Κι' ἔλοι θὰ λέγε μ' ἕνα στόμα  
 πῶς ἄλλαξα ἑτοὺς στίχους χρῶμα,

#### Οὐφ!

Οὐφ! ἔτσι μοῦρχειται νὰ σκάσω,  
 στενοχωρήθηκα πολὺ,  
 δὲν ἔχω κἄν ποῦ νὰ ξεσπάσω!  
 Ἄχ! πότε θάρθῃ αὐτὴ ἡ Βουλὴ;

*Guerville*